

У. У. Прескот

*Христос
в теб*

*Ти в
Христос*

В ХРИСТОС

*Божествено-човешкото
семејство*

проф. У. У. Прескот

В ХРИСТОС

*Божествено-човешкото
семејство*

издателство
НОВ ЖИВОТ

София, 1998

Преведе от английски: *Кремен Кръстев*

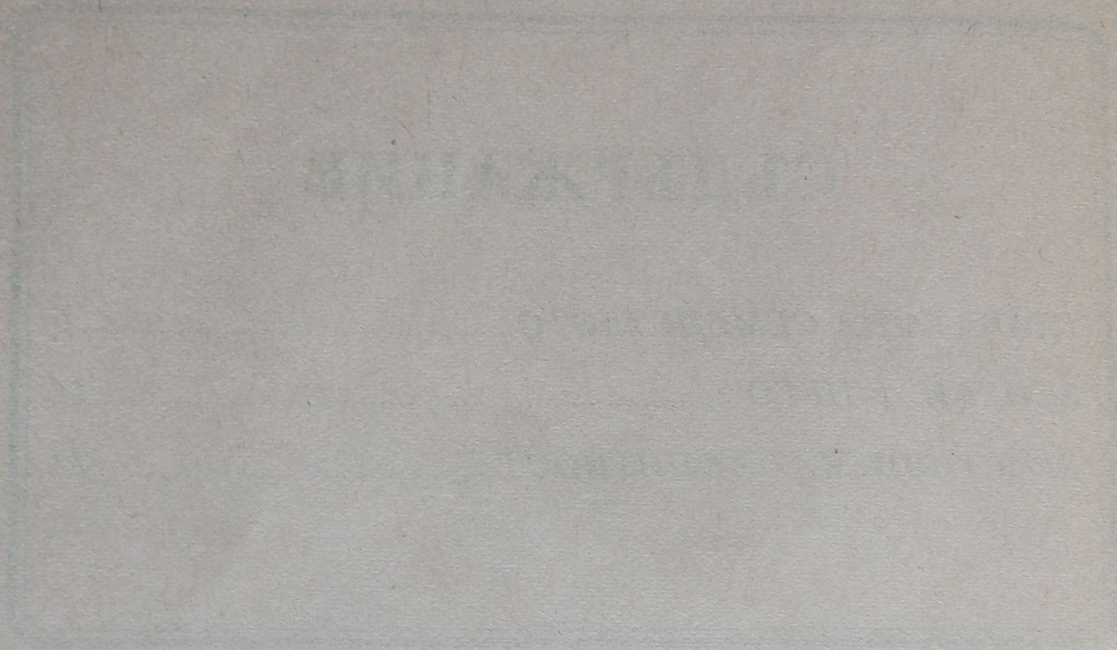
Редактор: *Недялка Петрова*

Компютърно оформление: *Николай Миланов*

ISBN 954-719-032-6

СЪДЪРЖАНИЕ

ГЛАВАТА НА СЕМЕЙСТВОТО.....	6
ВСИЧКИ „В НЕГО“	14
ХРИСТИЯНСКАТА ОПИТНОСТ.....	23

ПРЕДГОВОР

Този материал е препечатан от БЮЛЕТИН НА ГЕНЕРАЛНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ОТ 1895 Г., в който са били публикувани три лекции от проф. Прескот, изнесени на сесията на Генералната конференция на ЦАСД от 1895 г.

В продължение на столетия християните са срещали трудност при разбирането на израза „В ХРИСТОС“, който апостол Павел е употребявал. Библейската концепция за ДВАТА АДАМА също е разпалвала много дебати сред богословите.

Темата „В Христос“ е централна за разбирането на Божия план на спасението. Тя може да се окаже ключът, който ще отвори умовете ни пред онова, което някога е било считано от толкова много хора за парадокс на Писанието.

Доктор Ричард А. Маркър

БОЖЕСТВЕНО-ЧОВЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

ГЛАВАТА НА СЕМЕЙСТВОТО

Единствената цел на нашето библейско изучаване трябва да бъде не да установяваме теории, но да се храним с живото Слово. Затова принципът трябва да бъде не да научим някаква теория, която можем да представим пред хората, но да постигнем живот, който да живеем пред света. Това ще бъде и целта на нашето изследване на Свещеното писание – само за да се храним от Словото, което е Дух и живот. Така ще бъде и в случая, независимо каква отделна част от истината изучаваме. Цялостното ни намерение трябва да бъде да разчупваме „Хляба на живота“, така че всички да можем да се храним с него.

Темата, която ще разгледаме, може би е най-добре да бъде определена като „Божествено-човешкото семейство“. В Ефесяни 3:14, 15 четем: *„Затова прекланям коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от Когото води името си всеки род [„всяко семейство“] на небесата и на земята“*. **ВСЯКО СЕМЕЙСТВО НА НЕБЕСАТА И НА ЗЕМЯТА!** Нашата цел е да разгледаме тази идея за семейството, но от специалната гледна точка – Божествено-човешкото семейство. Темата ни в този час визира Главата на това семейство.

Най-напред бих искал да привлека вниманието към факта, че човешкото семейство си има свой Баща. В Деяния 17:24-26 четем: *„Който е направил света и всичко, що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като да би и мал нужда от нещо, понеже сам Той дава на всички и живот, и дихание, и всичко;*

направил е от една кръв всички човешки народи.“ Ревизируваният превод изоставя думата „кръв“: „И е направил от ЕДИН всички народи.“ Тоест, Адам е бащата на човешкото семейство. Сътворявайки го, Бог е сътворил в него целия човешки род, всички народи от всички времена, като му е дал сила да зачева същества по собствен образ. Виждал е В НЕГО извор на живот. Всъщност Бог е сътворил всяко човешко същество в лицето на Адам.

Вижте как тази мисъл е внушена в 25 глава от кн. Битие, стихове 19-23, където е описано раждането на Яков и Исав. Обръщам вниманието ви специално към 23 стих. Когато Ревека попитала Господа, Той ѝ отговорил: „*Два народа са в утробата ти*“. Два народа – Яков и Исав. В Яков Господ виждал всички негови потомци, в Исав – неговите. В този смисъл е виждал в утробата на Ревека два народа, борещи се помежду си.

Същата мисъл е подчертана по-нататък и в Посланието към евреите 7:9, 10: „*И тъй, да кажа, сам Левий, който взима десетък, даде десетък чрез Авраам, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам.*“

Тези текстове са достатъчни, за да представят принципа, че в Адам са всички потомци на Адам, тъй като той е общият баща на човешкото семейство. Първият Адам не успял в своето дело и затова трябвало да дойде Вторият Адам. В 1Коринтяни 15:45 и в следващите стихове четем: „*Така е и писано: Първият човек Адам „стана жива душа“, а последният Адам „стана животворящ Дух*“. „*Обаче не е първо духовното, а одушевеното, а после духовното. Първият човек е от земята, пръстен; вторият Човек е от небето.*“ И този втори Човек, Господ от небето, поддържа същото отношение със Своето семейство, каквото Адам със своето. Т.е. Той е станал вторият Баща на човешкия род.

В Колосяни трета глава, девети и десети стих четем: „*Не се лъжете един друг, понеже сте съблекли вече стария човек с делата му и сте се облекли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал.*“

Ефесяни 4:22-24: „*Да съблечете според по-предшното си поведение стария човек, който тлее по измамнителните страсти, да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината.*“ Преводът на доктор Йънг на същия текст го предава с малко по-различни думи. Вместо „*създаден по образа на Бога в правда*“, го пре-

вежда по-буквално – „който съобразно Бога БЕШЕ сътворен в правда“.

Като имаме тези текстове пред себе си, можем ясно да разберем учението. Адам е бил първият човек и, поддавайки се на греха, е въвел грях в човешкото си естество. Чрез този грях е станал „грешна плът“. Христос е вторият Човек – Вторият Баща на човешкото семейство. Той не е съгрешил, „нищо се намери лъжа в устата Му“. Човешкото естество на Адам е допуснало греха в плътта и е станало „старият човек“. „Старият човек“ е човечеството в греха, действащ в него, човечеството под контрола на дявола. За хората, които са в това състояние, Христос казва в Йоан 8 гл., че имат „за баща дявола“. Четем в 42 стих и по-нататък: „Исус им рече: Ако беше Бог вашият Отец, щяхте да Ме любите, защото Аз от Бога съм излязъл и дошъл. Понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, но Той Ме прати. Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето учение. Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си.“

Новият човек е човечеството с Божественото естество в себе си. И над всичко, и преди всичко – новият човек е Исус Христос, „Който по Бога бе сътворен в правда и в истинска святост“. Светванни сме „да се облечем в новия човек“. Римляни тринадесета глава, четирнадесети стих: „Облечете се с Господа Исуса Христа“ (новия човек) „и не промишлявайте за страстите на плътта“.

Но как Исус Христос е станал вторият Баща на човешкото семейство? И какво означава за нас това, че Той е вторият Баща? Това се обяснява в Евреи втора глава, четирнадесети стих: „И тъй, понеже децата [Той е Бащата] са съществва от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола, и да избави всички ония, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робството.“ Обърнете внимание! Именно понеже „децата са участници в общата плът и кръв“, той сам е взел участие в същата плът и кръв. Защо? За да може да унищожи „този, който има власт над смъртта, т.е. дявола“.

Тази мисъл ни се внушава и в Първото послание на Йоан трета глава, пети стих: „И знаете, че Той се яви да носи греховете“. Забележете! „Знаете, че Той СЕ ЯВИ...“ Христос се е ЯВИЛ, за да вземе нашите грехове! Как се е явил? Явил се е в плът, като е станал участник в плътта и кръвта ни. Апостол Йоан казва в първата

глава, втория стих от Евангелието: „Защото животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца, и се яви на м.“ Явил се е, за да понесе нашите грехове; явил се е, като е взел участие в човешката плът и кръв, за да може да бъде виждан, да бъде наблюдаван. За да вземе нашите грехове, е било необходимо Бог да пострада. Как? Като Божието естество е било облечено с човешко естество, Бог се е явил в човешко тяло, за да има човешки аспект на Божественото страдание; за да може Божеството да има уязвима страна, за да може да получи раната. Пророчеството казва, че Неговата *пета* ще бъде наранена и това е трябвало да стане в човешкото естество. Така „Словото стана плът и обитаваше между нас“, участвайки в същата плът и кръв, „за да може чрез смъртта да унищожи този, който има властта над смъртта, т.е. дявола, и да избави всички, които поради страха от смъртта [а смъртта идва само чрез греха] през целия си живот са били подчинени на робство“.

Как Бог е взел на Себе Си това естество, тази плът и тази кръв? Взел ги е чрез рождението Си от жена. А посредничеството, чрез което е бил роден от жена, е било от Светия Дух. Лука първа глава, двадесет и пети стих: „И ангелът в отговор ѝ рече: Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени. Затова и Святоото онова, Коеото ще се роди от тебе, ще се нарече Божи Син“. Но Той е бил също и Човешки Син. Главата, вторият Баща на човешкото семейство е бил и Човек, нов Човек, Богочовек, Човекът Исус Христос.

Какво означава за нас, че Исус Христос е станал Глава на човешкото семейство? Означава следното: точно както Адам е бил сътворен и чрез това – и всички членове на човешкото семейство в Него, така и когато е бил сътворен вторият Човек „от Бога в правда и истинска святост“, то всички членове на това семейство са били сътворени в Него. Както Бог е виждал в Адам всички членове на човешкото семейство, така и в Христос, втория Баща на семейството, вижда всички членове на Божествено-човешкото семейство. Няма значение дали са били родени вече или не. Още преди рождението на Яков и Исав Бог е видял двата народа.

В такъв случай фактът, че Христос е взел нашата плът и че „Словото стана плът и обитаваше между нас“, означава нещо много повече, отколкото че е имало един добър Човек, Който е

живял праведно и ни е оставил добър пример. Човекът Исус Христос е вторият Баща. Той е Представителят на човечеството пред Бога. Когато е взел нашето човешко естество и е бил роден от жена, тогава човешкото и Божественото са се съединили. ТОГАВА ИСУС ХРИСТОС не просто е дал Себе Си ЗА човешкото семейство, но НА човешкото семейство. Съединил е Себе Си СЪС човечеството и се е уеднаквил с човечеството и е станал Човек. Станал е НИЕ. Ние сме били там, В НЕГО. Това означава, че Исус Христос е съединил в самия Себе Си човека и Бога за цялата вечност, взел е нашето човешко естество и ще го задържи през цялата вечност. И днес все още Той е наш представител на небесата, носещ нашето, човешкото естество. На небесата днес има Един, Който е толкова Бог, колкото и човек – Исус Христос Богочовекът.

Прочетете в Евреи десета глава, единадесети и дванадесети стих: *„И всеки свещеник, като стои, та служи всеки ден, принася много пъти същите жертви, които никога не могат да отмахнат грехове. Но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога.“* Има Човек, Който седи отдясно на Бога И НИЕ СЕДИМ ТАМ В НЕГО. Ето какво илюстрира текстът от Евреи седма глава, който споменахме. Бог е виждал в Адам цялото човечество. И сътворявайки Адам, е сътворил цялото човешко семейство. Да прочетем отново Евреи седма глава, девети и десети стих: *„И тъй да кажа, сам Левий, който взима десятък, даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам“.* Когато Авраам е платил десятък на Мелхиседек, Левий е платил десятък В НЕГО, защото е бил *„в чреслата на баща си, когато Мелхиседек го срещна“.* Всичко, което е направил Авраам, Левий го е направил *„в него“.*

Да прочетем по-нататък от петнадесетата глава на 1Коринтяни, стихове двадесет и първи и двадесет и втори: *„Понеже както чрез човека дойде смъртта, така пак чрез човека дойде възкресението от мъртвите“.* Спрете за момент и помислете, че и смъртта, и възкресението са дошли чрез дърво. Смъртта е дошла чрез едно дърво и животът е дошъл чрез едно дърво. Адам е ял от забранения плод на дървото за познаване на добро и зло и смъртта е дошла върху човешкото семейство. Христос е понесъл всички наши грехове на едно дърво (кръста) и така е донесъл живот на човешкото семейство. Както чрез човека е дошла смъртта, така пак

чрез човека е дошло възкресението, „защото както в Адам всички умират, така и в Христа всички ще оживеят.“ Адам е човекът, чрез когото е дошла смъртта; Христос е Човекът, чрез Когото е дошло възкресението от мъртвите.

Прочетете и Римляни пета глава, дванадесети стих и нататък. Докато четем, нека имаме предвид тези принципи и паралела между първия и втория Адам, а също и какво „печелим“ чрез първия Адам и какво – чрез Втория. От първия Адам – грях, временен живот, смърт; от втория Адам – праведност и вечен живот. „Затова, както чрез **ЕДИН ЧОВЕК** грехът влезе в света и чрез грехъ – смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха...“ (рев. пр.). С един акт, в една точка от времето.

„Защото и преди закона грехът беше в света. Грях обаче не се вменява, когато няма закон. При все това от Адама до Мойсея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, който е образ на бъдещия. Но дарбата не е такава, каквато бе прегрешението, защото ако поради прегрешението на **ЕДИНИЯ** измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на **ЕДИН ЧОВЕК**, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината. Нито е дарбата, каквато бе съдбата чрез съгрешението на **ЕДИН**, защото съдбата беше от **ЕДИН** за осъждане, а дарбата от **МНОГО** прегрешения за оправдание“. Така е установен контраст между осъждането и оправданието (праведността). Смъртта е дошла чрез греха. „Защото ако чрез прегрешението на **ЕДИНИЯ** смъртта царува чрез тоя **ЕДИН**, то много повече тези, които получават изобилието на благодатта и на дарбата, сиреч правдата, ще царуват в живот чрез **ЕДИНИЯ** Исус Христос. И тъй, както чрез прегрешението на **ЕДИН** дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез праведността на **ЕДИН** дойде на всички човеци безплатния дар на оправданието за живот. Защото както чрез непослушанието на **ЕДИН ЧОВЕК** станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на **ЕДИН** мнозина ще станат праведни [или ще бъдат обявени за праведни]“ – превод на д-р Йънг.

Виждаме контраста между първия Адам и втория Адам; между първия баща на семейството и втория. Единият – осъден на унищожение; другият – оправдаващ за живот. Чрез непослушанието

на единия многото са станали грешници; чрез послушанието на Другия многото са станали праведни В НЕГО.

Исус Христос е пожертвал Себе Си за нас. Размислете за момент над следното: Исус Христос не е дошъл като Някой отделен, вън от нас, без нищо общо с нас – чисто и просто дошъл и казал: „Аз ще умра за човека“. Не! Той е станал ЕДИН ОТ НАС – Човек! БОГ Е БИЛ ДАДЕН на човешкото семейство В ИСУС ХРИСТОС. Бог се е присъединил към човешкото семейство чрез рождението и е станал плът, влязъл е в отношения на близко родство с всеки един от нас.

Прочетете символиката на всичко казано досега в Левит ~~десет~~ десет и пета глава, от четиридесет и седми до четиридесет и девети стих: „Ако чужденецът или пришълецът, който живее в тебе, се замогне, а брат ти осиромашее при него, та се продаде на чужденеца или пришълеца при тебе, или на когото и да е от семейството на чужденеца, то след като се продаде, той може да се откупи. Един от братята му може да го откупи, или стрикът му, или стриковият му син може да го откупи, или някой близък сродник от семейството му може да го откупи; или ако той се е улеснил, може сам да откупи себе си.“ Ето състоянието на човечеството – то е продадено „под греха“. Ако човешкото естество би било в състояние, би откупило само себе си. Но в състояние ли е? Не! Тогава някой, който е близък сродник, може да извърши това. Но кой може да е близък сродник на човечеството? Само такъв, който „участва в същата плът и кръв“. Така е изразено и в Ефесяни пета глава, тридесети стих: „Понеже сме части от Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости“. Той е най-близкият сродник. Прочетете отново Евреи втора глава, единадесети стих и вижте как е призната тази връзка. „Понеже и оня, който освещава, и ония, които се освещават, всички са от Едного, по която причина Той не се срамува да ги нарича БРАТЯ.“ Помните ли как в последната Си молитва точно преди края на Своето дело (Йоан 17:26) Исус Христос казва: „Явих им Твоето име“. „Ще обявя Твоето име на БРАТЯТА МИ.“ И е направил това. Едно от последните Му слова са именно тези: „Ще им обявя Твоето име“. Те са Негови братя. „Ще обявя Твоето име на братята Ми, посред църквата ще пее хвала на Тебе.“ И още: „Ето, аз и децата, които ми е дал Бог.“ Вторият Баща на семейството казва: „Ето децата!“

Марк, трета глава, тридесет и първи стих: „Дохождат, прочее, майка Му и братята Му [а преди всички останали те именно са били хората, свързани с Него чрез връзките на естествената плът]. И като стояха вън, пратиха до Него да Го повикат. А около Него седеше едно множество. И казват Му: Ето, майка Ти и братята Ти вън, търсят те. В отговор им каза: Коя е майка Ми и кои са братята Ми? И като изгледа стоящите около Него, каза: Ето майка Ми и братята Ми! Защото, който върши Божията воля, той Ми е и брат, и сестра, и майка.“ **Т.Е. КОЙТО Е РОДЕН В СЕМЕЙСТВОТО НА БОГА, Е ТАКА ТЯСНО СВЪРЗАН С ИСУС ХРИСТОС, И ТО ЧРЕЗ ПЛЪТ И КРЪВ, КАКТО Е МАЙКАТА СЪС СОБСТВЕНИЯ СИ СИН.**

Прочетете в Лука одинадесета глава, двадесет и седми и двадесет и осми стих една трогателна мисъл: „Когато говореше това, една жена от множеството със силен глас Му рече: Блажена е утробата, която те е носила, и същите, от които Си сукал.“ Когато тази жена гледала Исус Христос и слушала Неговите поучения, в майчиното ѝ сърце се породило чувството – колко удивително и блажено е да бъдеш толкова тясно свързан с този Човек, както е майката със своето дете. Какво отговорил Той? О, Той казал: „Поблажени са тези, които слушат Божието слово и го пазят“. По-неже такива хора са съединени – всеки един – с Него точно така, както майката със своето собствено дете. Т.е. всеки син на Бога е свързан с Исус Христос, своя Брат, своя Баша, своя Спасител, своя Изкупител **С НАЙ-ТЕСНИТЕ ВЪЗМОЖНИ ВРЪЗКИ НА ТОЗИ СВЯТ.**

БОЖЕСТВЕНО-ЧОВЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

ВСИЧКИ „В НЕГО“

Бих искал тази вечер не толкова да разберете поуката, лайтмотива на тази тема, но каквото и да каже Словото, да бъде прието и повярвано! Защото само така нашите размисли ще имат смисъл.

Евреите пропуснали един от най-добрите уроци, всъщност урока на уроците, на който Христос се стараел да ги научи, защото „разискваха помежду си, казвайки: Как може този Човек да ни даде да ядем Неговата плът?“ Същият дух може да затвори и нашите умове и сърца за урока от този час.

Колосяни втора глава, десети стих ни открива: „... вие имате пълнота в Него“. Специалната насока на нашите размисления днес ще бъде по-нататъшното развитие на идеята, изразена в Евреи седма глава, девети и десети стих: „И тъй, да кажа, сам Левий, който взима десятък, даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама.“

Предишните ни разисквания имаха за цел да ни изяснят нещо повече за Главата на Божествено-човешкото семейство. „Левий... даде десятък чрез Авраама, защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраама.“ Какво сме направили тогава ние В НЕГО – в Бащата на духовното семейство, на Божествено-човешкото семейство?

„И Словото стана плът, и пребиваваше МЕЖДУ НАС“ (Йоан 1:14). Желая да прочета три или четири текста, за да покажа, че според общия смисъл на темата (и в същото време, следвайки по-

стриктно оригиналният текст) можем да го прочетем така: „Слово-то стана плът и обитаваше В НАС“. За да се изрази общата идея, че Бог се е явил в плът сред хората, имаме текста в Матеевото евангелие, първата глава, двадесет и третия стих: „Ето, девица ще зачене и ще роди Син, и ще Го нарекат Емануил, което значи „БОГ С НАС“. И това е един различен израз както на английски, така и на оригиналния език – „Емануил, Бог с нас“. Но ето и някои други текстове, където се следва същият оригинал, а се превежда с „В НАС“. Първо Йоаново четвърта глава, тринадесети стих: „По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той В НАС“ (не „МЕЖДУ нас“, но „В нас“). Третата глава, двадесет и четвърти стих: „Който пази Божиите заповеди, пребъдва в Бога и Бог – В НЕГО; и по това познаваме, че той пребъдва В НАС“ (не между нас, но „В НАС!“), чрез Духа, Който ни е дал“. „За да бъдат всички едно, както Ти, Отче, Си в Мене и аз в Тебе, тъй и те да бъдат В НАС“ (Йоан 17:21).

Забележете, че във всички споменати текстове цялото значение би се обезсилило, ако се каже „СРЕД нас“. И макар значението на текста в Йоан първа глава, четиринадесети стих да не се унищожава, когато се казва: „Той пребиваваше СРЕД нас“, все пак се губи от очи най-точният смисъл: „Той стана плът и пребиваваше В НАС.“ Това ще рече, че Исус Христос е Представителят на човечеството и че цялото човечество е концентрирано В НЕГО. Ставайки плът, Той е приел човешкото ни естество и е станал Бащата на това Божествено-човешко семейство. Как? Като е съединил Себе Си с човечеството чрез плътта, в която е пребивавал на нашата земя. И ние сме били там В НЕГО и Той – В НАС, точно както Левий е бил там В АВРААМ. Каквото е извършил Авраам, и Левий го е извършил В НЕГО. По същия начин каквото Христос е направил в плът, и ние сме го направили В НЕГО. И това е най-славната истина в християнството. Това е самото християнство, това е самата сърцевина на живота, това е самият живот и сърцето на християнството. Той взе нашата плът и нашето човешко естество. И каквото направи Той, направи го В НЕГО и човечеството.

Сега нека да проследим развитието на тази идея малко по-нататък: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който В ХРИСТОС ни е благословил с всяко духовно бла-

гословение в небесните места“ (Еф. 1:3). Т.е. поставяйки всички онези духовни благословения върху Христос, когато Той е бил тук в плът, Бог ги е поставил върху нас, защото Той е бил „направен плът“ и е „обитавал В НАС“ и ние сме били там, В НЕГО. И времето, когато сме били благословени с всички духовни благословения в Христос, е, когато те са били положени ВЪРХУ НЕГО, ОБИТАВАЩИЯ В НАС. Единственият въпрос за нас е приели ли сме благословенията, които са ни дадени В НЕГО?

Четвъртият стих: „... Както ни е избрал В НЕГО преди създаването на света, за да бъдем в света“. Когато Бог е избрал Исус Христос, е избрал нас В НЕГО; следователно сме били избрани преди основаването на света В НЕГО – не вие и аз поотделно сме били предпочетени, нито нашето спасение – лично осигурено като различно от това на останалите, но ВСЕКИ ЕДИН В НЕГО е бил избран. Всеки член на Божествено-човешкото семейство е бил избран, когато е бил избран Христос, защото В НЕГО още тогава „сме били там“ и защото Той е бил „направен плът“ и е пребивавал В НАС.

Шестият стих: „За похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил ВЪВ възлюбения Си Син“. И когато Бог Отец казва на Сина: „Този е Моят възлюбен Син, В КОГОТО е Моето благоволение“, Той казва същите думи на всеки син в Божествено-човешкото семейство. „Ти Си Моят възлюбен Син, в когото благоволя“ – В НЕГО, В НЕГО! Беше ли приет Той? Приети сме и ние не поради нещо, което сме, или което сме били, или което ще бъдем. Не! Но сме приети В НЕГО – Възлюбения, В НЕГО – приетия!

Единадесетият стих: „В КОГОТО сме получили и наследство“ – В НЕГО. Когато Той е изкупил наследството, когато е платил цената, когато на Неговото чело са лежали тръните в знак на факта, че Той е понесъл проклятието на земята и страданията за целия свят, за да премахне злото и да възвърне обратно наследство, и ние сме били там В НЕГО. Той е бил направен плът и е пребивавал В НАС.

„Защото ние сме Негово творение, създадени в Христа Исуса.“ Когато новият Човек, Божествено-човешкият Човек, Човекът Исус Христос е бил роден, и ние сме били родени В НЕГО. Всички членове на Божествено-човешкото семейство са били съз-

дадени В НЕГО, „защото сме Негово творение, създадени В ХРИСТА ИСУСА за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Еф. 2:10). Как е приготвил предварително добрите дела, в които трябва да ходим? В НЕГО! Така казва Писанието и в Първо Йоаново втора глава, шести стих: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ – не като задължение, но като последица. Защо? След като Бог е приготвил предварително добрите дела за нас, в които „да ходим“, тогава този, „който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ – не като задължение, но като последица, ЗАЩОТО Е „В НЕГО“.

В Колосяни втора глава, шести стих четем: „И както сте приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте В НЕГО“. В НЕГО!

Нека прочетем и Ефесяни втора глава, шестия стих от сирийския превод, по-точно онова изречение, което желая специално да подчертая: „И като ни възкреси заедно“ (петият стих показва, че – заедно с Христос, защото гласи „съживи ни заедно с Христа“). „И ни възкреси заедно, и ни направи да седнем с Него в небето, В ИСУСА ХРИСТА“. Той е бил „направен плът.“ И в същата човешка плът е отишъл на небето. След като е очистил греховете ни, е седнал „отдясно на трона на Величието нависоко“. Когато е отишъл на небето, ние сме били В НЕГО. Когато е седнал „отдясно на трона на Величието нависоко“, и ние сме седнали там В НЕГО. Човешкото естество е на небето. Ние, нашата плът, е там и ние сме седнали там В НЕГО, защото Той е Бащата на това семейство и защото В НЕГО всеки син е точно това, което Левий е бил в Авраам, макар да не е бил още роден. Когато Исус Христос е отишъл на небето, всяко Негово дете е отишло там В НЕГО. Когато е заел мястото Си „отдясно на престола на Величието нависоко“, всяко Негово дете е седнало там В НЕГО. Слава да бъде на Господа!

Всяка от тези мисли е достойна за изучаване. Всяка е вълнуваща и завладяваща. Какво е направил Бог за нас, човешкото семейство! Какво е направил, за да ни върне при Себе Си, да възстанови Своя образ в нас, да ни изкупи! САМИЯТ БОГ В ЛИЦЕТО НА ИСУС ХРИСТОС Е ДОШЪЛ ТУК ДА ПРЕБИВАВА В НАС! Да приеме нашата плът – нашата греховна плът, да съедини Себе

Си с човешкото семейство чрез рождение с онези най-тесни връзки, които никога не могат да бъдат разкъсани, да стане Башата на човешкото семейство! Това е любовта на Бога В ИСУС! Той не идва тук отвън, за да извърши нещо, но идва, за да стане ЕДИН ОТ НАС. Той обитава В НАС! Той концентрира в Себе Си цялото човечество и Бог Отец се отнася към Него като към ПРЕДСТАВИТЕЛЯ и на човечеството. Каквото Той е направил, ние сме го направили В НЕГО и се ползваме от този факт. Това, което сме направили ние, Той не е извършил; но ни третира, като че го е направил и заема нашето място! **ТОВА Е ЛЮБОВТА НА БОГА В ИСУС!**

Четем отново в Римляни шеста глава, шести стих (рев. пр.): „... Знаейки това, че нашият стар човек бе разпнат с Него, та тялото на греха да може да бъде унищожено, за да не бъдем повече под робството на греха. Защото този, който е умрял, е оправдан от греха. Но ако сме умрели с Христос, вярваме, че и ще живеем с Него.“

Десетият стих: „Защото смъртта, с която Той умря [и ние умряхме с Него], Той умря за греха веднъж завинаги. А животът, който живее, живее го за Бога. Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, но живи за Бога В ХРИСТА ИСУСА.“

2Коринтяни, пета глава, четиринадесети стих изразява същата идея. Ревизирианият превод я предава особено ясно: „Защото любовта на Христос ни принуждава, понеже ние така разсъждаваме, че Един е умрял за всичките, следователно всички са умрели.“ Прочетете същото в Евреи втора глава, девети стих: „Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долу от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божиата благодат за всеки човек.“ Как е вкусил смърт за всеки човек? Понеже **ВСЕКИ** човек е бил В НЕГО; понеже Той е облякъл Своята Божественост с човешкото естество; понеже човешкото семейство изцяло е било В НЕГО. Забележете колко пъти се акцентира на това в Писанието. „Във всичко бе изкушен подобно нам.“ „Всички ние се заблудихме; всеки тръгна по собствения си път и Йехова е направил Той да посрецне наказанието за всички нас“ (Исая 53:6, превод на д-р Йънг). „Всичко се концентрира в Него.“ „Направи Го ГРЯХ“ (не грешник, но „направи Го да бъде грях за нас) *Него, Който не е знаел грях*“. Той е понесъл нашите

грехове. Вижте същото в петдесет и третата глава на Исая, четвъртия стих: „Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога и насърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония, на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.“ Защо? Защото В НЕГО нашето човешко естество е понесло бичовете върху Христовото тяло.

Вижте как тази мисъл е развита по-нататък в Римляни седма глава, четвъртия стих (рев. превод): „И тъй, братя мои, и вие бяхте **НАПРАВЕНИ МЪРТВИ** за закона чрез Христовото тяло.“ Забележете времето на израза „бяхте направени мъртви“, т.е. в една определена точка от миналото, когато всичко това се е случило. Проследете идеята по-нататък. Евреи десета глава, пети стих: „Затова Христос, като влиза в света, казва: Жертва и принос не си поискал, но приготвил Си Ми тяло“. Сирийският превод гласи: „Облякъл Си Ме с тяло“. Той е бил **НАПРАВЕН ПЛЪТ** и е пребивавал В НАС. Ние сме били тялото и Той се е облякъл с нас, за да можем ние да се облечем с Него. Писанието казва: „Облечете се с Господа Исуса Христа“. Но ние никога не бихме могли да се „облечем с Него“, ако Той най-напред не се е „облякъл с нас“. В Евреи десета глава, десети стих четем: „С тази воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж завинаги“. Но как е станало възможно да бъдем сметени мъртви за закона чрез тялото на Христос? Когато Той е бил направен плът и е обитавал в нас, ние сме били там, в Него, и това тяло от плът е било от нашата греховна плът (Римл. 8:3). Бил принесен в жертва и е понесъл възмездията на закона в нашето тяло; и ние сме били там в Него. Когато Христос е бил принесен в жертва, ние сме „станали мъртви за закона“ чрез Неговото тяло. И човешкото естество, в което Божественото е било обвито, е плащало цената. Бог и човекът са били съединени в тялото на Христос и наказанието е било платено. „Направил си Го да посрещне наказанието на всички нас“. И ние всички сме били там, в Него, получавайки наказанието. Затова сме мъртви за закона. Умрели сме за закона в една определена точка от миналото чрез тялото на Христос.

Да прочетем по-нататък от Римляни шеста глава, седми стих: „Защото който е умрял, той е оправдан от греха“. „Заплата